

Hồi thứ ba mươi hai

Vấn Cơn Gian Mạn

Thiếu “Xả Lợi Phật Bài” được Âu Trường Quân mang theo bên mình nhưng chấp chưởng thường vụ võ lâm giang hồ lại là Khắc Nhã Thiền Sư chứ không phải là Lôi Âm Thiền Viện bởi vì Mao Hùng khẳng khái từ chối. Điều này chứng tỏ các Đầu lãnh Thiền Viện hay Âm tự đã đều cùng một lòng quy phục vị Tân Minh Chủ, không tha thiết gì đến sự tranh giành với nhau nữa, cũng vì vậy Âu Trường Quân chỉ cần ở lại một tuần là đủ yên tâm trở về Trung Nguyên. Lúc đi chỉ là một thiếu niên tài mạo hơn người lúc về đường đường có vị Thủ Toà Đại La Hoạt Phật và bốn vị Hoạt Phật khác theo hộ giá, cực kỳ vinh hiển. Minh Luân Thần Tăng đã cho hỏa bài cấp tốc đưa thiệp báo tin về Trung Nguyên và Thiếu Lâm Tự nên võ lâm giang hồ được một phen rung động, đây là sự hân hữu vô tiền khoáng hậu, cả ngàn năm nay mới có một người Trung Nguyên lên nắm chức Minh Chủ võ lâm Thiên Trúc. Đoàn người sáu cao thủ bắt đầu vượt qua dãy Côn Luân sơn, tình ra đã hơn một thán an toàn không có sự cố gì xảy ra. Minh Luân Thần Tăng thấy gần đến Ngũ Nhạc thì phấn khởi mừng thầm, định ninh phen này được các môn phái chính giáo Trung Nguyên tiếp đón rầm rộ, ngờ đâu sự việc hoàn toàn trái ngược với dự tính một cách rất kỳ lạ. Đầu tiên sáu đóng trống mờ mờ, đường hoàng đến vấn an Côn Luân phái, Âu Trường Quân đi trước Minh Luân Thần Tăng đi sau nửa bước cho đúng phép tắc còn bốn vị Hoạt Phật bảo hộ phía sau. Sáu người đi đến trước môn Côn Luân phái thì Âu Trường Quân chợt nhận ra một điều khác lạ, chàng khe nói với Minh Luân Thần Tăng:

- Chúng ta đi hơn năm dặm mà không hề thấy người của Côn Luân xuất hiện, tại hạ e rằng việc ghé thăm này bất thành mất.

Minh Luân Thần Tăng ngẩn người ra, khẽ gạt đầu công nhận rồi nhíu mày trả lời gần như tự hỏi:

- Hay là họ chưa nhận được danh thiệp bái sơn của mình?

Âu Trường Quân lắc đầu, nhíu đôi lông mày lại:

- Cứ cho là thế nhưng bất cứ đại môn phái bay Bang hội nào cũng đều có tai mắt rải xung quanh để đề phòng địch nhân, hiện tại vắng lặng tưởng chừng như mình đã đi lầm đường vậy.

Minh Luân Thần Tăng thở mạnh một cái:

- Côn Luân sơn môn ở ngay trước mặt, chúng ta cứ thẳng đến là biết ngay chứ gì.

Dương nhiên chẳng lẽ tự nhiên quay lui, sáu người rảo bước cho mau chóng hơn, mặc cho đường lối ngoằn ngoèo và hiểm trở vẫn vùn vụt đi như bay, Côn Luân phái toạ lạc trên lưng chừng núi nên cũng không phải khó nhọc lắm, Tam quan đã hiện ra trong mắt, kiến trúc đồ sộ nhưng so về mỹ quan thì đơn giản hủ lậu hơn các đại môn phái rất xa. Âu Trường Quân trước tiên chú ý đến cánh cổng, bất giác nói nhẹ:

- Cổng không mở, điều này hơi khác lạ đấy.

Minh Luân Thần Tăng tiến lên trước vận chân khí vào giọng nói:

- Minh Chủ võ lâm Thiên Trúc bái sơn Côn Luân phái!

Lão thần tăng phải gọi đến lần thứ ba, cánh cổng phụ mới kêu kèn kệt rồi một lão già mặt vàng như nghệ ló đầu ra dăm dẩn hỏi:

- Kêu gì mà lắm thế, lão còn phải đi ra nữa chứ.

Minh Luân Thần Tăng hàm đường rất cao mà cũng phải nổi tức, quát lớn:

- Lão là ai? Có nghe ta nói vừa rồi không?

Lão nhâ trợn mắt quát lại:

- Người cho rằng ta là điec sao mà động tý là quát tháo lớn tiếng thế?

Tiểu Diện Hoạt Phật tính nóng nảy hơn chịu không nổi nữa, lạng người qua một bên Minh Luân Thần Tăng tay tả chụp vập mặt còn tay hữu nhắm vào đầu vai. Ông ta dùng cả hai tay, thực ra tay tả chỉ là hư chiêu làm loá mắt địch nhân, ngờ đầu lão già này võ công kém cỏi chẳng kịp kêu đã bị Tiểu Diện Hoạt Phật nắm chặt đầu vai rồi. Tiểu Diện Hoạt Phật cười rất hoạt kê:

- Tưởng sao, Côn Luân phái toàn những cao thủ như thế này mà vẫn nổi tiếng thì kỳ lạ thực.

Bệnh lão nhân cứ trợn mắt lên nhìn, hình như sợ hãi hơn là tỏ ra can đảm. Âu Trường Quân liền tiến đến lấy giọng ôn tồn hỏi:

- Lão trưởng có phải tri khách nhân của Côn Luân không?

Lúc này lão già mặt vàng mới thều thào trả lời được:

- Bọn người nói hết “Cao thủ” với “Tri khách” khiến lão chẳng hiểu nổi đầu đuôi, lão chỉ là người làm vườn nhỏ nhoi, không có tiền bạc hay tư trang gì cả.

Âu Trường Quân giật mình vội bảo Tiểu Diện Hoạt Phật bỏ tay ra, chàng vái lão già một cái để tạ lỗi nghiêm giọng nói:

- Tại hạ là Âu Trường Quân, Minh Chủ võ lâm Thiên Trúc đến bái sơn, lão mau vào báo tin cho Chưởng môn đại nhân đi.

Bệnh lão nhân thấy Âu Trường Quân ôn hoà nên mới bạo dạn trả lời:

- Lão đã nghe lão đầu trọc kia kêu gào mấy lần nhưng có là Minh Chủ hay gì gì đi nữa cũng không sao giải quyết được.

Âu Trường Quân cười nhẹ hỏi lại:

- Tại sao không giải quyết được?

Bệnh lão nhân thở dài trả lời cực kỳ lạ lùng:

- Bởi vì hiện tại trong sơn môn chẳng có ai chứ sao!...

Âu Trường Quân kinh hãi vô cùng, nhanh miệng hỏi tiếp:

- Tất cả ư? Đi từ bao giờ và đi đâu lão có thể cho tại hạ biết được không?

Bệnh lão nhân lại thở dài thườn thượt:

- Lão là thân ti tiện, có ai rồi hơi nói cho biết đâu.

Đến mức này thì dù có là thánh nhân cũng phải bối rối không biết nên khóc hay cười và phải giải quyết ra sao. Tiểu Diện Hoạt Phạt hô lớn:

- Muốn biết thật hay giả, chúng ta tiến vào lục soát là rõ ràng liền.

Bệnh lão nhân vẫn giữ thái độ bình tĩnh:

- Toàn bộ đã kéo đi từ hai hôm nay, đến gạo thóc cũng chỉ để lại vài cân, bọn người có vào lục soát cũng vô ích mà thôi.

Âu Trường Quân vội lên tiếng ngăn cản:

- Bất tất phải làm thế, tại hạ e rằng Côn Luân phái đã bố trí đâu vào đó chúng ta vọng động tất nhiên sẽ rơi vào bẫy liên, ít nhất cũng mang tiếng chủ nhà đi vắng xông vào cướp bóc đấy.

Minh Luân Thần Tăng gật đầu tán thành:

- Cứ theo lời lão già này thì họ đã đi từ hai hôm nay, không chừng chẳng nhận được thiệp báo của ta thì sao?

Âu Trường Quân rất nghi ngờ trong lòng nhưng tạm thời quyết định trở về khách điểm hỏi tên tiểu nhị phụ trách việc đưa thiệp báo trước đã. Ngờ đâu chủ quán cho biết Lý tiểu nhị nghe tin gia mẫu thất lạc đã đăng trình đi Giang Lăng từ sáng mất rồi, thế là sự việc phủ kín một màn đen bí ẩn. Âu Trường Quân trầm ngâm suy nghĩ một hồi mới nói nhỏ ý định của mình:

- Tối nay tại hạ trở lại Côn Luân điều tra xem lão già có nói thật không.

Minh Luân Thần Tăng giành lấy việc này nhưng Âu Trường Quân lắc đầu:

- Trong lúc đen trắng chưa rõ, chúng ta chỉ lộ liễu một chút là địch nhân sẽ lấy đó làm to chuyện thêm, tại hạ có “Ảo ảnh pháp” rất tiện cho việc do thám, chư vị đừng bàn cãi nữa.

Kết quả đêm hôm đó Âu Trường Quân mất công sức vô ích, Côn Luân phái hoàn toàn bỏ trống sơn môn đúng như lời lão già mặt vàng đã nói. Tuy vậy Minh Luân Thần Tăng vẫn chưa tin tưởng:

- Đương nhiên bọn này đã có đề phòng chúng ta quay trở lại, vấn đề bây giờ chỉ cần tìm ra nguyên nhân mà thôi.

Âu Trường Quân gật đầu, ngày sáng hôm sau đăng trình đi Hoa Sơn, ở đây sự việc có khác một chút, cả bọn được tiếp đãi rất lịch sự nhưng căn bản vẫn vậy bởi vì Hoa Sơn Chương môn nhân Tạ Quốc Lăng ngoại hiệu Nhất Cước Xuyên Vân Kiếm cùng với năm đệ tử đã xuất sơn đi Vị Xuyên mất rồi. Âu Trường Quân ngao ngán chẳng muốn bị tên tò quái nhưng Minh Luân Thần Tăng lại bàn:

- Ngày giờ còn rộng rãi, chúng ta cứ kiên nhẫn đi hết Ngũ nhạc kiếm phái xem có phải họ đồng lòng tránh mặt hay không, rồi mới tính toán được đây là âm mưu hay vô tình trùng hợp, vả lại biết đâu nhờ đó phát hiện ra sơ hở, dù nhỏ vẫn là cái đích để từ đó phăng ra nguyên nhân.

- Ngày giờ còn rộng rãi, chúng ta cứ kiên nhẫn đi hết Ngũ nhạc kiếm phái xem có phải họ đồng lòng tránh mặt hay không, rồi mới tính toán được đây là âm mưu hay vô tình trùng hợp, vả lại biết đâu nhờ đó phát hiện ra sơ hở, dù nhỏ vẫn là cái đích để từ đó phăng ra nguyên nhân.

Thấy Minh Luân Thần Tăng bàn có lý Âu Trường Quân đành phải nghe theo rốt cuộc chỉ có mỗi mình Trương Chân Nhân, Chương môn phái Võ Đang ngoại hiệu Yên Đào Tú Sĩ thân hành ra đón khách. Trương Chân Nhân râu tóc đều bạc phơ nhưng da dẻ hồng hào đôi nhãn quang vừa sáng quắc vừa thảng thẩn khiến người đối diện tự nhiên sinh lòng kính nể. Có lẽ lúc còn trẻ Trương Chân Nhân rất tuấn tú và phong nhã, lại có học thức uyên thâm nên mới tự chọn cho mình cái ngoại hiệu nghe chẳng kêu chút nào. Thực ra hai chữ “Yên Đào” lấy ở câu thơ cổ “Yên đào vi mang” có nghĩa là “khói sóng mơ hồ lẫn lộn nhau” rất hàm súc. Tuy vậy, cuộc gặp gỡ chẳng mang thêm ích lợi gì bao nhiêu. Trương Chân Nhân ngỏ lời khen ngợi Âu Trường Quân tuổi trẻ mà đã đạt được danh vọng rất sớm, ông ta thuyết giảng một hồi về tư cách đạo đức của người chính nhân quân tử lẫn lộn trong giới võ lâm giang hồ rồi lập tức cáo từ, lấy cớ đã đến

giờ diện bích. Lúc đưa tiễn Âu Trường Quân ra cửa, đột nhiên Trương chân nhân thở dài nói khẽ như than thở:

- Phải chi võ lâm Trung nguyên có được một Minh Chủ như thế thì phúc đức biết bao!

Âu Trường Quân toan hỏi lại thì Trương chân nhân đã quay lưng đi vào khiến cho chàng đâm ra phân vân không biết có phải mình nghe lầm hay không. Tối hôm đó chàng đưa ra vấn nạn này hỏi mọi người. Tiểu Diện Hoạt Phật nói liền:

- Ông ta ghen tức với Võ Lâm Thiên Trúc đấy, lão Phật Gia nói vậy không có ý trách mà trái lại là khác, nếu ai cũng sáng suốt nhận ra điều này thì công việc tiến cử Minh Chủ nắm luôn võ lâm Trung Nguyên sẽ thành công rất dễ dàng.

Minh Luân thần tăng không xốc nổi như Tiểu Diện Hoạt Phật, trầm ngâm rất lâu mới nói:

- Lão tăng nhận thấy Trương chân nhân là người có khí chất ngay thẳng và suy nghĩ uyên thâm, lời ông ta nói tất nhiên có hàm ẩn điều gì rất quan trọng, cộng thêm với việc bốn môn phải tránh mặt thì không tầm thường là ghen tị hay ao ước đâu. Tuy nhiên lão tăng nghĩ đến nát óc cũng chưa tìm ra được nguyên nhân, Minh Chủ có sáng tỏ được điều gì không?

Âu Trường Quân chợt nhớ tới một cách thẳng thốt:

- Trương chân nhân hy vọng có một Minh Chủ để vấn hồi võ lâm giang hồ, chẳng lẽ Phương Minh chủ không xứng đáng hay sao?

Minh Luân thần tăng giật mình không kém:

- Lão tăng quên mất một điều cực kỳ hệ trọng, ba hôm trước đây có người đưa tin là thiếp báo việc tôn xưng Minh Chủ võ lâm Thiên Trúc đã giao cho Thiên Ngọc Trang chứ không đưa tận tay Phương Ngọc Diễm. Lão tăng cho rằng việc này không quan hệ. Thiên Ngọc Trang tất phải tìm cách thông tin cho Trang chủ nên quên khuấy đi mất. Tuy là điều nhỏ nhưng rất quan trọng, bây giờ mới thấy rõ, e rằng đã muộn mất rồi.

Âu Trường quân đứng phắt dậy, lớn tiếng nói:

- Muộn còn hơn không vả lại còn hơn ba hôm nữa, chúng ta thừa thời giờ đến Thiên Ngọc Trang một chuyến nhân tiện thăm lại Viên lão nhân và diện kiến di thể Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật thì hay lắm.

Chàng đã quyết tâm thì năm cao thủ không dám cản trở hay di nghị gì nữa. Cùng ấn định giờ Thìn sang hôm sau sẽ khởi hành. Âu Trường Quân trần trọc không ngủ được nên giờ mẹo đã trở dậy đi bách bộ hít thở sương sớm, nơi Côn Luân trường sơn nay

mặt trời lên rất chậm, sương giá vẫn còn mờ mịt giăng khắp nơi. Đột nhiên có một bóng người từ lùm cây chuồn ra chặn đường chàng, lấp bắp hỏi:

- Thiếu hiệp là Âu Trường Quân?

Âu Trường Quân giật mình, ngấm ngấm vận nội công xong mới trầm giọng vừa xác nhân vừa hỏi lại:

- Chính thế, các hạ là ai mà biết tại hạ?

Nhân vật này quần áo thô thiển kiểu nhà nông nhưng tẻ hại hơn bởi vì nó rách rưới rất tang thương, hắt lại đội chiếc nón mê đan bằng lạt che nửa khuôn mặt nên nhất thời chàng chưa thể xác định được thuộc bang hội nào. Nghe Âu Trường Quân hỏi hắt liền đưa tay lên suýt một cái ra vẻ bí mật:

- Thiếu hiệp đừng nói lớn, xin theo tiểu tăng...à tiểu nhân vào chỗ khuất thì hay hơn.

Âu Trường Quân tự thị võ công cao siêu nên không do dự bước theo hắt, đi mấy bước đến một lùm cây to nhân vật này mới giở chiếc nón ra, tiếp theo lại mơ khăn bịt đầu lộ rõ chiếc đầu trọc lóc diện mạo rất trẻ chỉ chừng mười lăm mười sáu, rõ ràng là một tiểu tăng khiến cho Âu Trường Quân bất giác giật mình hỏi trước:

- Tiêu sư phụ ở Thiếu Lâm Tự phải không?

Tiểu tăng cúi đầu chào Âu Trường Quân bằng Phật hiệu xong mới trả lời:

- Tiêu tăng là Hư Phàm, được Độ Pháp Đại Sư bảo đến đây tìm thiếu hiệp có chuyện cực kỳ quan trọng, mong rằng thiếu hiệp tin theo lời tiểu tăng đến Thiếu Lâm Tự ngay mới kịp.

Âu Trường Quân một lần nữa giật bắn người lên, hỏi dồn:

- Tiểu sư phụ có biết đại khái chuyện gì không? Sao lại phải cấp bách thế?

Hư Phàm tiểu tăng nói như rên rỉ:

- Tiểu tăng hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng thiếu hiệp cứ nhìn tình trạng của tiểu tăng tà đoán được ngay,

Bỗng nhiên có tiếng gọi nho nhỏ “Minh Chủ” Hư Phàm lập tức cúi đầu vào bụi rậm liền, thái độ chẳng có ve giả trá chút nào. Âu Trường Quân nghe âm thanh biết đó là Minh Luân Thần Tăng đã trở dậy nên trả lời nho nhỏ:

- Tại hạ ở đây, Thần tăng đến mau đi.

Cây lá rung động một chút, Minh Luân Thần Tăng đã xuất hiện đôi mắt đảo quanh một vòng mới hỏi:

- Gần tới giờ khởi hành rồi, Minh Chủ còn lẩn quẩn ở đây làm chi?
- Từ trong bụi rậm, Hư Phàm vừa chúi ra vừa phụ hoạ luôn:
- Phải đây đại sư và Thiếu hiệp nên khởi hành ngay mới kịp.
- Âu Trường Quân phì cười, giải thích cho tiểu tăng này hiểu:
- Tại hạ và lão Nhân tăng đây định khởi hành đi Thiên Ngọc Trang chứ có đến Thiếu Lâm tự đâu mà tiểu sư phụ hối thúc?
- Hư Phàm than dài rất náo ruột:
- Trời ơi, như vậy thì hồng bát mất rồi tiểu tăng làm sao về phục lệnh Đại Sư La Hán Đường bây giờ.
- Minh Luân Thần Tăng nghoẹo đầu nhìn Hư Phàm:
- Tên này chỉ có cái đầu trọc ngoài ra không có cái gì ra vẻ con nhà Phật, Minh Chủ không quen biết thì nên cẩn thận một chút.
- Hư Phàm đột nhiên khóc oà, hấn phải lấy tay bịt miệng để âm thanh đừng vang to khiến Âu Trường Quân và Minh Luân Thần Tăng hết sức kinh ngạc. Âu Trường Quân liền đỡ dành:
- Lão Thần tăng là người Thiên Trúc nên ăn nói có chút đụng chạm bất tất tiểu sư phụ phải thương tâm quá như vậy.
- Hư Phàm chùi nước mắt, nghẹn ngào nói:
- Tiểu tăng chịu biết bao nhiêu vất vả luồn cây tuông bụi, mấy lần suýt bị phát giác mới đến đây được, Thiếu hiệp đã không tin Đại Sư này lại mắng chửi thì hỏi sao tiểu tăng không thương tâm được chứ.
- Âu Trường Quân tủm tủm cười hỏi:
- Dệ tử nhà Phật đi tu cốt từ ử thất tình, lục dục mới mong thành chính quả, tiểu sư phụ mau nước mắt quá làm sao thụ hưởng niết bàn? Tiểu sư phụ vừ nói bị phát giác là nói đến ai vậy?
- Hư Phàm trở mặt nghe chàng nói, vẫn cố cãi lại:
- Tiểu tăng không biết lại lịch của địch thủ nhưng họ bao vây Thiếu Lâm Tự rất đông, Thiếu hiệp và Đại sư cứ đến đây sẽ thấy ngay thôi.
- Minh Luân Thần Tăng trầm giọng nhìn Âu Trường Quân, nói:
- Cử chỉ và hành động tiểu tăng nhân này rất thực thà, theo ý lão tăng thì chúng ta tạt qua Thiếu Lâm Tự xem hư thực ra sao, cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian đâu.
- Chưa gì Hư Phàm đã nhảy cẫng lên vui mừng dặn dò:

- Đại Sư ở La hán Đường dẫn dò tiểu tăng hướng dẫn đại hiệp vào Thiếu lâm Tự một cách kín đáo, tiểu tăng sẽ chờ ở ngoài này.

Âu Trường Quân gật đầu, cùng với Minh Luân Thần Tăng vào khách điểm thu xếp hành trang, lúc trở ra Hư Phàm về nhà nhớ hỏi luôn.

- Đại Sư La Hán Đường dẫn tiểu tăng đón một mình thiếu hiệp mà thôi, lúc này có thêm vị Đại Sư Thiên Trúc cũng đành vậy, nhưng hiện tại có thêm bốn vị đại Sư nữa thì làm sao qua mắt địch nhân nổi?

Minh Luân Thần Tăng gật đi:

- Người cứ dẫn đường đi, đến chỗ có địch nhân chúng ta sẽ liệu.

Bất đắc dĩ tiểu tăng này phải đành chịu nhưng có vẻ bồn chồn lo lắng làm mọi người không thể ước đoán chuyện gì xảy ra nên cứ cảm cúi đi hoài, chiều hôm đó đã tới Đăng Sơn huyện, nơi đây cách Thiếu lâm tự không xa nhưng Minh Luân Thần Tăng không muốn xông pha ngay, đêm tối khó mà phát hiện được địch nhân là ai. Do đó cả bảy người thuê phòng để ngủ qua đêm, nhất cử nhất động của Hư Phàm đều bị giám sát chặt chẽ, tiểu tăng này càng lúc càng có vẻ bối rối chứ không có hành động gì khác lạ. Sáng hôm sau Hư Phàm dẫn đường cho mọi người đi vòng qua phía sau núi, đường đi rất ngoắt ngoéo mà Hư Phàm có vẻ quen thuộc, cứ đi phẳng phăng. Đến một khoảng trống đầy loạn thạch, Hư Phàm phục người xuống, chờ cho mọi người ẩn nấp đầu vào đấy mới khe khẽ nói:

- Qua khỏi bãi loạn thạch này bắt đầu có địch nhân canh gác, thiếu hiệp nên đi một mình thì dễ dàng hơn.

Âu Trường Quân trầm ngâm một hồi mới nhỏ giọng hỏi:

- Từ đây đến Thiếu lâm tự còn xa không?

Hư Phàm lúc này tỏ ra mau mắn:

- Hiện tại Thiếu Lâm tự đang ở trên đầu chúng ta đó, nếu tính theo đường quanh co đi lên thì cỡ chừng hơn một dặm nữa.

Âu Trường Quân gật đầu xoay qua Minh Luân Thần Tăng:

- Tại hạ và Thần tăng đăng sơn, bốn vị Hoạt Phật tỏa ra chung quanh đây, cứ nghe tiếng giao tranh nơi nào là chạy đến hỗ trợ.

Minh Luân Thần Tăng đồng ý, ra hiệu cho bốn vị Hoạt Phật xong xuôi mới nói với Hư Phàm:

- Người đi trước đi, chúng ta sẽ bám sát phía sau.

Tên tiểu tăng này thoáng vẻ vui mừng rất kỳ lạ. Âu Trường Quân và Minh Luân Thần Tăng không chần chừ bám theo luôn. Cả ba vượt qua nơi trống trải này an toàn, đường đi lại bắt đầu có cây cối rậm rạp nên hình bóng Hư Phàm lúc ẩn lúc hiện khiến cho hai người phải chú tâm đi theo. Được chừng nửa giờ, đường lối có vẻ lên cao dần nên tốc độ bắt đầu chậm lại, thủy chung chẳng có bóng địch nhân nào xuất hiện cả. Âu Trường Quân định ninh Hư Phàm biết rõ nẻo tránh né nên không nghĩ ngợi gì, riêng Minh Luân Thần Tăng theo đuổi một ý tưởng khác.

Thần tăng đột nhiên nói nhỏ:

- Chúng ta đi xa thế này nếu có giao tranh thì làm sao báo cho bốn vị Hoạt Phật được?

Âu Trường Quân ngẩn người ra một chút, vội kêu nhỏ:

- Tiểu sư phụ, chúng ta dừng lại bàn soạn chút đã.

Hư Phàm quay đầu cười hì hì rất khác lạ:

- Bàn soạn làm gì nữa?

Tên tiểu tăng này vừa nói vừa chuồn vào một bụi cây rậm rạp, ngờ đâu thân pháp Âu Trường Quân còn mau hơn ý nghĩ, thân ảnh chớp động một cái đã thò tay vào chụp lưng áo của hắn. Chàng mười phần chắc chắn đã bắt được tên tiểu tăng này nên miệng quát hỏi luôn:

- Người vừa nói cái gì vậy?

Câu hỏi chưa dứt thính giác Âu Trường Quân đã phát hiện ra mấy âm thanh “xì xì” cùng một lúc bấy tám mũi phi tiêu nhỏ xíu đang nhắm vào đầu, bụng và tay chàng bay tới rất mau. Âu Trường Quân đành bỏ dở cái chụp, bàn tay khoa lên một vòng theo chiêu “thanh bức tróc vương” trong pho “Vô tiêm đại cầm nã”, chiêu thức này chuyên để bắt ám khí nên từ trước đến giờ chàng chưa xử dụng lần nao chứ thực ra nó cực kỳ thần diệu, bấy tám mũi phi tiêu đều nằm gọn trong lòng bàn tay chàng lập tức. Nhân cơ hội đó Hư Phàm chui mất liền, Âu Trường Quân thừa sức đuổi theo nhưng rõ ràng đã có âm mưu sắp đặt trước vì vậy chàng cười lạt quát hỏi:

- Dùng thủ đoạn ám toán, là cao nhân nào, xin mời xuất hiện để tại hạ được chiêm ngưỡng một chút.

Lúc đó Minh Luân Thần Tăng cũng đã kịp nhảy tới sòng vai với chàng, cả hai thấy mắt mình lóa hẳn lên bởi có tới năm sáu chục nhân vật võ lâm đồng thời xuất hiện, quần áo đủ mọi màu sắc khác nhau chứng tỏ họ thuộc các môn phái riêng rẽ. Âu Trường Quân đảo mắt một vòng quan sát cả hai đã bị rơi vào giữa một vòng tròn người đầy

đặc không chiến đấu thì chỉ còn phương pháp đầu hàng mà thôi. Âu Trường Quân nói nhanh:

Cần phải tìm hiểu bọn này là ai trước khi giao đấu mới được,

Một âm thanh âm trầm cất lên trả lời chàng:

- Các người chẳng cần tìm hiểu, đương nhiên trước khi chết sẽ biết rõ tường tận tội lỗi của mình.

Người nói câu này là một trung niên khoảng chỉ hơn 40 một chút, diện mạo hồng hao và điệu bộ rất bề vệ, không có vẻ chi cường đạo hay ác ma hết. Âu Trường Quân nhíu mày hỏi một cách ngạc nhiên:

- Các hạ là ai? Cho rằng tại hạ có lỗi rất đáng chết ư?

Trung niên nhân vật vẫn giữ vẻ âm trầm, gật đầu:

- Đương nhiên, chứ nếu không Võ lâm Minh Chủ đâu có xuất lực đông đảo thế này. Ngoài Hoa Sơn còn có Côn Luân, Nga Mi và Trung Sơn nữa, người không thấy sao?

Âu Trường Quân định ninh rằng đây chỉ là những bang hội không tên tuổi mới dám đứng ra làm bậy trên đất Thiếu Lâm, dè đâu toàn danh môn chính phái nên giật mình đánh thót một cái. Chàng đưa mắt nhìn quanh, quả nhiên nhãn quang chạm phải một người có râu quai nón cũng đang đưa mắt nhìn mình chăm chú, bên cạnh lại có một thiếu niên tuấn tú. không phải Đại sư ca Chu Dự Chấn và Nhị sư đệ Lưu Vi Trang ngoại hiệu Mỹ Diện Tử Kiếm phái Côn Luân thì còn ai nữa. Âu Trường Quân bước tới chào hỏi:

- Từ lúc gặp gỡ ở Hào Dương đến nay Chu huynh và Lưu huynh có được mạnh khỏe không, tại hạ không ngờ lại có sự hiểu lầm trọng đại như thế này.

Chu Dự Chấn đảo mắt có vẻ muốn nói điều gì nhưng cố nhịn trầm giọng quát lớn để che lấp:

- Sao người không chào hỏi Chương môn nhân trước?

Âu Trường Quân “À” một tiếng, vái chào rất lịch sự:

- Thì ra đây là Bá Chương Môn ngoại hiệu Càn Khôn Tích Lịch Kiếm, tại hạ thất lễ mất rồi.

Lão già họ Bá có ngoại hiệu nổ như sấm sét mà người nhỏ bé mặt choắt cheo thật trái ngược thật khiến cho Âu Trường Quân thoáng nhìn không thể nào ngờ được đó là Chương môn nhân của Côn Luân. Bá chương Môn cười khẩy:

- Sao lại có hai chữ “thì ra” phía trước, chắc người y vào mấy tên Thiên Trúc nên coi ta chẳng ra gì phải không?

Thân phận hiện tại Âu Trường Quân đường đường là một vị Minh Chủ mà Bá Nhạc không hề nể nang gì thì đã ngấm ngấm tức giận, chàng toan mở lời đối đáp thì đột nhiên Chu Dự Chấn nháy mắt một cái, quát tiếp luôn:

- Còn đây là Chưởng môn nhân nhân Hoa Sơn, Nga Mi và Tung Sơn kiếm phái người chưa biết sao?

Một phần do cái nháy mắt của Chu Dự Chấn, một phần do tính cách trọng đại, không dễ gì ai điều khiển được Ngũ Nhạc kiếm phái nên Chu Dự Chấn giới thiệu tới đây, chàng đều lịch sự vái chào. Thế là trừ Trương Châm nhân cho Đại đệ tử Hàn Hồ ở đại diện, còn lại đây đủ các chưởng môn bốn phái thân chinh dẫn quần đệ tử bao vây do đó Âu Trường Quân và Minh Luân Thần Tăng mới thấy đông đảo như vậy.

Lần lượt Âu Trường Quân được biết mặt Tạ Quốc Lăng Chưởng môn phái Hoa Sơn ngoại hiệu Nhật Cước Xuyên Vân Kiếm (Ánh mặt trời như sọc cước xuyên qua mây), Cấp Thiên Miên kiếm Mạc Kính Phong Chưởng môn nhân của Trung sơn phái và Chung Sư Thái Chưởng môn phái Nga Mi, vị Sư Thái này diện mạo tỏ ra ôn hoà cân xứng với ngoại hiệu Bồ Đề Kiếm Ni, thoạt trông Âu Trường Quân đã có cảm tình ngay.

Minh Luân Thần Tăng thấy mấy vị Chưởng môn Ngũ nhạc kiếm phái chẳng coi Minh Chủ Thiên Trúc ra gì hờ hững gật đầu đáp lễ rất gượng gạo thì trong lòng cực kỳ tức giận. Lão Thần Tăng chờ cho chàng chào hỏi xong xuôi mới đột nhiên lớn tiếng cười khan một hồi. Bá Chưởng Môn liền gần giọng hỏi:

- Có cái gì đáng cười đâu nào?

Minh Luân Thần Tăng ngừng cười, vênh vác hỏi:

- Ta cười bọn người đây, cái chức Chưởng môn Ngũ nhạc kiếm phái nhân như hạt cát mà cũng vênh vang. Các người có biết bọn ta là ai chưa nhỉ?

Bá Nhạc vẫn giữ tính cách hậm hực trả lời:

- Sao lại không biết, Minh Chủ đã thông tri rõ ràng người là Đại La Hoạt Phật, còn tiểu tử “Cống rắn cắn gà nhà” kia là Âu Trường Quân tức Tiểu Phi Thố lãng tử chứ gì.

Minh Luân Thần Tăng giật bắn người lên, hóa ra chuyện này không phải đùa giỡn hay tầm thường đâu.

Bá Chưởng Môn lại lớn tiếng:

- Minh Chủ rất rộng lượng, chủ ý chỉ trừ diệt Âu Trường Quân tiểu tử nên mới dùng Hư Phàm dẫn dụ hấn tới đây, dè đâu người tận mạng cũng đi theo thì đừng trách bọn ta cay độc đấy nhé.

Âu Trường Quân nhú mày:

- Bá Chưởng Môn một hai nhắc tới hai chữ Minh Chủ, phải chăng là Phương Minh Chủ?

Bá Nhạc cười khẩy, sầm mặt quát luôn:

- Võ lâm Trung Nguyên chỉ có một vị Minh Chủ chân chính họ Phương, nào có ai khác mà người hỏi thối thế?

Âu Trường Quân không lưu tâm tới lời mắng chửi nói nhanh:

- Phương Minh Chủ hiện tại có ở đây không, tại hạ xin được nói vài câu là hết mọi hiểu lầm liền.

Chung Sư Thái trầm tĩnh xen lời vào:

- Mô Phật, Âu Trường Quân, tiểu thí chủ trẻ tuổi tài cao đáng lẽ cứ để từ từ sẽ trở thành cao thủ bậc nhất võ lâm, hời ôi chỉ vì một chút hư danh khiến cho con người trở thành đồi bại. Tiểu thí chủ nên tỏ thái độ ăn năn thì Phương Minh Chủ thế nào cũng nể tình cho chút ít đấy.

Bá Nhạc vội vàng chen vào nói lớn với Chung Sư Thái:

- Sao Sư Thái nói vậy, Minh Chủ thông tri rõ ràng rồi mà, Sư Thái không sợ mình phạm vào giới cấm xảo ngôn sao?

Chung Sư Thái khép hai mắt lại, bình tĩnh trả lời:

- Người đã đi tu không được phép dối trá, nếu Âu Trường Quân thí chủ toàn tâm nhận lỗi thì bản ni sẽ đứng ra xin xỏ Phương Minh Chủ nhẹ tay cho, có dám xảo ngôn đâu.

Minh Luân Thần Tăng đã tức giận cao độ, còn kiềm chế lại được chính là vì nể nang Âu Trường Quân mà thôi. Ông ta ngửa mặt lên trời cười một hồi, âm thanh như rồng ngâm hổ hú vang vọng rất xa, khiến cho bốn vị chưởng môn và quần đệ tử ngấm ngấm kinh hãi. Dứt tiếng cười chấn động một góc Thiếu Thất Sơn, Minh Luân Thần Tăng mới hạ bớt tức giận, trầm giọng nói to:

- Thì ra các vị tuân lệnh Phương Ngọc Diễm hạ sát cho bằng được Minh Chủ của Thiên Trúc phải không?

Bá Nhạc “hừ” một cái gần giọng trả lời như tự nói một mình:

- Thật đúng theo lời Phương Minh Chủ, thế thật đúng theo lời Phương Minh Chủ, thế nào bọn cao thủ Thiên Trúc bại lộ cơ mưu cũng sẽ nhúng tay vào, khó mà tranh được một trường kiếp sát lắm đây.

Âu Trường Quân nhận thấy chỉ có Chung Sư Thái tâm địa ôn hòa thực thà nên vãi bà ta một cái, hỏi rất chân thành:

- Tại hạ rất mù mờ chuyện này, Sư Thái có thể nói tường tận được không ?

Mặc cho Bá Nhạc ra hiệu dừng nói, Chung Sư Thái thở dài kể luôn:

- Tiểu thí chủ yêu cầu cũng đúng, Ngũ Nhạc kiếm phái có khi nào hành động một cách hồ đồ, trước khi giao tranh hẳn nói rõ nguyên nhân cho tiểu thí chủ để khởi mang tiếng. Cách đây năm ngày Ngũ Nhạc kiếm phái nhận được hiệu lệnh của Phương Minh Chủ dẫn toàn bộ nhân số hợp nhất với Thiếu Lâm để đối phó với các cao thủ Thiên Trúc, ngờ đâu Thiếu Lâm Phái không nghe theo vì vậy trở thành thế đối nghịch. Ngũ Nhạc kiếm phái đã phong tỏa Thiếu thất nội bất xuất ngoại bất nhập, chỉ chờ Cái Bang đưa nhân lực đến là mở cuộc tranh hùng hỏi tội Độ Nạn Đại Sư. Ngày hôm trước tiểu tăng nhân Hư Phàm lén lút vượt vòng vây bị Mạc Chưởng Môn bắt được mới lòi ra chuyện Thiếu Lâm toa rập với...tiểu thí chủ và Thiên Trúc khuynh đảo Trung Nguyên, tranh giành ngôi vị Minh Chủ. Mạc chưởng môn tương kế tựu kế thuyết phục được Hư Phàm dẫn dụ tiểu thí chủ đến đây... trừ diệt trước. Đây là cách bẻ đuũa từng cây.

Minh Luân Thần Tăng thấy Chung Sư Thái nói ề à nửa ngày trời chưa xong thì nóng nảy cắt ngang:

- Ngờ đâu có cây đuũa cứng này đi theo chứ gì? Hà, Phương Ngọc Diễm từ trước tới giờ vẫn nổi tiếng chính nhân quân tử, không biết tại sao lại thay đổi tính nết kỳ quặc thế.

Âu Trung Quân lo lắng thầm nên vội cải chính luôn:

- Việc tại hạ lên ngôi Minh Chủ võ lâm Thiên Trúc là hoàn toàn đúng sự thật, hoàn toàn dựa vào “Xá Lợi Phật Bài” và võ công thu phục mọi người chứ có âm mưu với Thiên Trúc tranh đoạt Minh Chủ Trung Nguyên bao giờ đâu, đến việc thông đồng với Thiếu Lâm càng bậy bạ vô cùng tại hạ cần phải đối chất với Phương Minh Chủ mới được.

Bá Nhạc sầm mặt quát lớn:

- Tiểu sư gian ngoan thật, người biết Phương Minh Chủ không có ở đây nên cứ một hai đòi đối chất hoài...

Âu Trường Quân chợt nhớ ra nên hỏi luôn:

- Vậy ai là người đứng ra sai xử ở đây?

Chung Sư Thái toan nói thì Bá Nhạc đưa tay cản lại, lão đưa tay vào người lấy một cái kim bài đưa lên, ánh sáng lấp lánh đúng là Kim Hạc Thiên Bài của Phương Ngọc Diễm:

- Thấy lệnh bài như thấy người ai sai xử cũng vậy thôi.

Âu Trường Quân biết chiếc Kim bài này là vật bất ly thân của Phương Ngọc Diễm nên không sao cãi được, mặc dù trong lòng ước đoán trong việc này ắt có điều chi khuất khúc. Đột nhiên bóng vàng thấp thoáng, Minh Luân Thần Tăng như con chim ưng vàng chóc tung mình đến trước mặt Bá Nhạc đưa tay chộp luôn ba bốn bộ vị trọng yếu khiến cho mấy chục người đồng thanh la lên ầm ĩ. Bá Nhạc nổi danh về môn “Càn khôn Tích Lịch Kiếm” nhưng thân thủ cũng rất mau lẹ, thân hình uốn cong như con tôm để tránh né, ngờ đâu mấy thế chộp của Minh Luân Thần Tăng đều là hư chiêu, Tay trái ông ta đã âm thầm đưa ra từ bao giờ, đến khi mọi người la lên “coi chừng lệnh bài” thì đã muộn mất rồi chiếc “Kim Hạc Lệnh Bài” nằm gọn trong tay ông ta như có phép lạ vậy. Minh Luân thần Tăng cười khoái trá:

- Ta muốn xem lệnh bài thật hay giả vậy mà, hà, trên đời này chưa chắc có ai thoát khỏi chiêu thức “Ngọc hoàng thâu báu” của ta đâu.

Minh Luân Thần Tăng nói chưa dứt lời thì mắt nhoáng lên một cái, chiếc lệnh bài đã về tay Âu Trường Quân cực kỳ mau lẹ, ông ta ngẩn người ra tự nói với chính mình:

- Trừ ra người nào có “Ảo ảnh pháp” thì không kể...

Âu Trường Quân hai tay cầm “Kim Hạc Thiên Bài” đưa cho Bá Nhạc nói một câu cho ông ta đỡ ngỡ ngàng:

- Tại hạ đã biết đây là vật thật, bắt tất phải xem nữa.

Bá Nhạc cầm lấy lệnh bài một cách rón rén, hai mắt trừng trừng nhìn xem đối phương có giở hành động gì khác lạ là chống đỡ liền.

Âu Trường Quân lẳng lặng chờ ông ta lấy xong mới đồng dục nói:

- Đã có “Kim Hạc Thiên Bài” thì tất nhiên chư vị hành động đúng với hiệu lệnh của Phương Minh Chủ, tại hạ không dám chống cãi nhưng trong việc này có sự hiểu lầm rất lớn, mạn phép chư vị ngày sau sẽ gặp lại bồi tội sau này.

Bốn hướng đều có cao thủ bốn phái trấn giữ vậy mà Âu Trường Quân thông dong định bỏ đi khiến cho mọi người đồng thanh hô hoán giữ chặt vòng vây, cục trường cực kỳ náo động. Bá Nhạc là người cầm “Kim Hạc Thiên Bài” nên tạm thời đứng ra sắp xếp, lão ta vội hô lớn:

Hoa Sơn Bắc, Nga Mi Nam, Trung Sơn phía Tây không được để địch nhân đi thoát, người nào nường tay sẽ chịu tội với Phương Minh Chủ đây.

Âu Trường Quân nổi hùng tâm tráng khí lên, hú một tiếng ẽnẽ mây, âm thanh lòng lộng một góc Thiếu Thất Sơn rồi nói với Minh Luân Thần Tăng:

- Chúng ta không nên gây đổ máu vội, hãy đi thẳng lên Thiếu Lâm Tự rồi sẽ tính toán sau.

Minh Luân Thần Tăng biết ý Âu Trường Quân nên gật đầu:

- Minh Chủ đừng lo, lão Tăng không ngu ngốc đến mức vô cớ đánh chết người đâu.

Hai người nói chuyện với nhau ung dung như nơi đồng trống khiến Bá Nhạc tức giận vô cùng thanh kiếm được rút ra đánh “soạt” một cái, tập tức có hơi nóng toả ra liền:

- Hà! Các người tưởng dễ dàng thoát khỏi “Càn khôn tích lịch kiếm” của ta được sao?

Đầu lãnh đã rút võ khí hiện trường liền liên tục phát ra những tiếng “lách cách”, “loạt xoạt”, mấy chục lưỡi kiếm được rút ra theo tạo thành một bức màn kiếm khí ghê người. Bá Nhạc e ngại Âu Trường Quân đánh vào bộ vị Chung Sư Thái và các nữ đệ tử nên tiến ra khiêu chiến trước:

- Tiểu tử hãy ném chiêu “Hoả Long Quá Vân” này thử xem.

Rõ ràng lão ta không đánh giá thấp Âu Trường Quân nên nói xong là chiếm lên cơ, phóng kiếm ra liền. Lưỡi kiếm được chân lực thuần dưỡng của chủ nhân phả vào nên biến thành con rồng lửa từ các phương hướng khác nhau nhằm vào chàng công kích rất nhanh. Âu Trường Quân định né tránh thì “Vù” một cái, tiếp theo là tiếng “Choang” ngân dài, hỏa long tắt ngấm ngay lập tức, Bá Nhạc kinh hãi quát lớn:

- Bọn đạo tặc nào đánh lên lão gia đây?

Từ phía ngoài có bốn bóng vàng vọt qua đầu bọn đệ tử bốn môn phái như bốn cái cầu vòng, cùng với câu trả lời:

- Các Phật Gia bắt chước bọn người đây thôi.

Vietkiem.com